

δης αυτή γυναίκα, πανικόβλητη, βγήκε από το γραφείο, τη στιγμή ακριβώς που η Σουζάννα Ιαρλτον συνωμιλούσε με την κόρη σας, στον στρογγυλό προθάλαμο της εισόδου. Μά, από την ταραχή της, ξέχασε τα φασαμίν της μέσα στο γραφείο κι' επειδή είχε υπερβολικά μύωψ τ'α έχασε για μι'α στιγμή κι' αντί να τραβήξει προς την έξοδο, ακολούθησε την αντίθετη διεύθυνση και εφθασε μπροστά στον κοιτώνά σας. "Όταν κατάλαβε το λάθος της, ήταν πειά άργά. 'Η Σουζάννα και η κόρη σας προχωρούσαν στον διάδρομο. Έπρεπε λοιπόν ν'α κρυφτεί. Και μπήκε εδω μέσα!...

— Για εισαστε τρελλός! φώναξε ο θαρώνος Κόραμς χλωμιάζοντας. Που είχε λοιπόν κρυμμένη αυτή η γυναίκα;

— Εκεί! Στον τοίχο του θαούς! Σ' ένα μυστικό ντουλάπι! Την ίδια στιγμή, το αποκρυφο ντουλάπι ανοίξε και παρουσιάστηκε μια κυρία μ' ένα κίτρινο ντόμινο, καταματωμένο.

— Έχετε οίκο! είπε στον υιασημο αστυνομικό. Το εγκλημα έγινε όπως το φανταστήκατε. Αναγκάστηκα ν'α σκοτώσω τον Σμιθ, γιά ν'α μην προδοθώ...

— Μά ποια εισαστε; απόρησε ο Χόλμς.

— Είμαι η θαρώνη Κόραμς! του απάντησε η γυναίκα με το κίτρινο ντόμινο. Η ζωή μου είχε μι'α τραγωδία. Εγώ κι' ο θαρώνος δεν είμαστε Άγγλοι, άλλα Ρώσοι. "Όταν ήμαστε νεοί, φοιτητά, στην Πιερρούπολι, ανήκαμε και οι δυο σ'ε μι'α επαναστατική οργανωσι. Εκεί γνωριστήκαμε. Τρεις μήνες μετά την πρώτη συναντησί μας παντρευθήκαμε, μά γρήγορα καταλάθαμε πως δεν ταιριαζαμε. Εκείνη ακριβώς την εποχή, ετοιμάζαμε μι'α απόπειρα υολοφονίας του τσάρου. Ο άνυρας μου όμως μ'α πρόδωσε. Κι' ενώ εμεις πέσαμε σ'α χέρια της αστυνομίας και εξωρισθήκαμε στη Σιβηρία, ο άνυρας μου εξηκολούθησε ν'α υπηρετή στην αστυνομία ως καταυότης. Έτσι, έκέρωσε πολλά χρήματα, έκανε διάφορες υποπτες επιχειρήσεις, άγυρασε τον τίτλο του θαρώνου από ένα ξεπεσμένο Φινλανδο άριστοκράτη κι' έφυγε από τη Ρωσία γιά ν'α εγκατασταθή εδω, στον πύργο του Χόξλεϋ. Εμεις σ' αυτό το μεταξύ θρισκόμαστε σ'α κατεργα της Σιβηρίας. Μαζύ μας όμως ήταν κι' ένας άθως, ο Σέργιος Μαυλώφ, ο άνυρωπος που αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλον στον κόσμο. Ο Σέργιος Μαυλώφ δεν ήταν μέλος της οργανώσεώς μας και δεν επεούκμαζε την απόπειρα. Ήταν ο καλύτερος φίλος μου και μου έγγραφε ένα σωρό γράμματα ν'α μη λάθω μέρος σ' αυτήν. Αυτά τα γράμματα τα ήξερε ο άνυρας μου κι' όμως γιά ν'α μ' έκδικηθή, έπειδή τον αγαπούσα, ένοχοποίησε και τον Σέργιο! Κατένεσε μάλιστα ότι αυτός είχε σκοτώσει κι' έναν αστυνομικό. Έτσι ο Σέργιος καταδικάστηκε σ'ε ισόβια δεσμά.

Η κυρία με το κίτρινο ντόμινο έκρυψε το πρόσωπό της μέσα σ'α χέρια της. Έπειτα εξακολούθησε:

— Ένας από μας, κατώρθωσε ν' ανακαλύψη τ'α ίχνη του θαρώνου και ν'α προσληφθή, λίγον καιρό πριν από τον Σμιθ, ως γραμματέυς του. Με είδοποίησε λοιπόν ότι τ'α γράμματα που απουεικνύουν την άθωότητα του Σέργιου Μαυλώφ θρισκόντουσαν στο συρτάρι της έταζέρας. Έγώ τότε αποφάσισα ν'α τ'α κλέψω με κάθε τρόπο. Παρακολούθησα την κινήσι του πύργου, έμαθα ότι θ'α έδιδετο ένας χορός μεταμφιεσμένων και πληροφορήθηκα ακόμα από τη μοδίστρα, ότι η Νατάσα, η κόρη του θαρώνου από τη δεύτερη γυναίκα του, θ'α φορούσε ένα κίτρινο ντόμινο. Έφτιαξα λοιπόν κι' εγώ ένα ίδιο ντόμινο και τ'α ξεμερώματα, την ώρα που έφευγαν οι καλεσμένοι, θρήκα την ευκαιρία και τρύπωσα εδω πέρα... Την συνέχεια την ξέρετε. Ο Σμιθ νόμισε πως είμαι μι'α κοινή λωποδυτήρια και μ' άρπαξε από το ντόμινο. Εγώ τότε γιά ν'α έλευθερωθώ, τον σκότωσα με το μαχαίρι που θρήκα πάνω στο τραπέζι του γραφείου... Έτσι, ο θαρώνος, που είχε σήμερα μετανοημένος, αναγκάστηκε ν'α με φιλοξενήση στο κρυφό ντουλάπι του... Μά πως το ανακαλύψατε, κύριε Χόλμς;

— Είχα τη θεβαιότητα, της απάντησε ο αστυνομικός, ότι η γυναίκα με το κίτρινο ντόμινο θρισκόταν εδω μέσα. Δεν μπορούσε ν'α φύγη από πουθενά. Το μόνο μέρος του τοίχου που δεν έχει μπροστά θιβλία είναι η κρυφή εισοδος του ντουλαπιού. Το μεσημέρι λοιπόν έρριξα εκεί μπροστά τη στάχτη τριών σιγαρέτων που κάπνισα νευρικά και γρήγορα. Έπειτα φεύγοντας, είδα την υπηρέτρια ν'α φέρνη του θαρώνου ένα γεύμα, άφθονο, γιά δυο πρόσωπα... Τέλος, πρό όλιγου, όταν αναποδογύρισα το κουτί με τ'α τσιγάρα και γονάτισα κάτω στο πάτωμα, είδα ότι η στάχτες από τ'α τσιγάρα μου ήσαν πατημένες. Κάποιος λοιπόν θ'α ήταν κρυμμένος μέσα σ' εκείνο το απόκρυφο ντουλάπι. Κι' αυτός, είσαστε έσεις!...

Η θαρώνη Κόραμς απότομα, έφερε το χέρι της στο στόμα.

— Έμποδιστε την! φώναξε ο Σέρλοκ Χόλμς.

Μά ήταν πειά άργά. Η κυρία με το κίτρινο ντόμινο είχε άδειάσει στο στόμα της ένα φιάλιδιο μ' ένα κεραυνοβόλο δηλητήριο. Σ'ε λίγο ήταν νεκρή.

Ο θαρώνος Κόραμς, ώστόσο, μη μπορώντας ν' άνθ'εξη στις τύψεις της συνειδήσεώς του, έστειλε τ'α γράμματα του Σέργιου Μαυλώφ στη Ρωσία κι' έτσι ο άθως φίλος της θαρώνης έλευθέρωθηκε από τ'α κάτεργα

KONAN NTO-YA

ΤΑ ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΣΑΡΠΡΑΪΖ ΠΑΡΤΥ

Σαρπραΐζ πάρτυ προλονζέ στην κόνα-Σταματέλα, παρέ, μασκέ και τραβεστί, που δούηκε σαρακοστή, ένεκα μ'α η κόρη της, η δεσποινίς Μιρέλλα (χαδευτικό και μαρτυρία.)

δεν είχε ακόμα το χρυσό, το φόρεμά της έτοιμο, που σαν θ'α το φορούσε ολόκληρη η γειτονιά γιά χρόνια θ'α μιλούσε. Και παρευρέθησαν πολλοί και μεταξύ τών άλλων ήταν κι' η Δέσποινα η μαμή κι' η πλύστρα η Μαυδάλα, με κρονκοντύλ γουάκι,

η μι'α ντυμένη βέρ μπιζελ κι' η άλλη μπλέ λουλάκι Η' η μ'εν Ρωμιαία δεσποινά παριστανε, η δ'ε άλλη την "Ανοιξι, με ντεκολτέ, λίγο παν' άπ' τ' άφάλι. Κι' έφερε η πρώτη μπακλαβά, μαζύ της καρυδένιο κι' η υεύτερη το φορτε της χαλούα σεμιγυαλένιο. Με μι'α τσατσάρα σ'α μαλλια, στον ώμο της μι'α μπέρτα έλεγε, πως παριστανε την Κάρμεν η Ζαμπέτια. Κ' η Ζαχαρώ, άδύνατη κι' άχρη σαν γιοα στέρφα, παριστανε με ζέπλεκα μαλλια την Γενοδέφα.

Ήταν κι' η Φρόσω η θουθή, με τη γαλλομαυή Βιόη, με την υραχνή της την λαλιά και με μι'α εκφρασι πικάντ που κάνει, ως λέγει, τ'α μαλλια «—Οντουλασιόν περμαγκανάντ...»

Κι' εκόμισαν γιά την σουρπρίζ κάρδαμα και κρεμμύδια, ένεκα η Σαρακοστή και ταραμά και μίδια 'Ο Νικολής ο Λοιυρτζής με το πεμπέ ζουνάρι έφερε χαλβάδόπητες και κόκκινο χαβιάρι. 'Ο Στάμος ο λατερνατζής που θάραγε χαστούκια κόμισε λίγες πράσινες ελές και υρεχτοκούκια. Γιά ν'α μην έχη άνήμερα η Παρασχή μπελάδες, παραμονή έτοιμασε και έστειλε ντολμαδες. Μά ο υιός της που τους πήγαινε στην κόνα Σταματέλα, Σ'ε δρομο πορευόμενος

τσιμπώντας και γευόμενος, ν'α φτάση έκατάφερε με υοεια την πιατέλα! 'Αφού χορέψανε καλά στρωθήκανε κατόπι, στην τράπεζα και άρχισεν εϋθός το φαγοπότι. Μά ξαφνικά, της Παρασχής ο υιός και του Σταμάτη, την κόρα μόνο που έτρωγε και πέταγε την ψιχα, τραβώντας με τ'α δάχτυλα άπ' το φαί του κάτι έφώναξε στη μάνα του: «Μάνα! Ηύρα μι'α τρίχα!...» Θυμώνει ο Στάμος και οκαστά του φέρνει δυο χαστούκια, που ζωντανά άπ' τη μύτη του βγήκαν τ'α βρεχτοκούκια!... Σ'ε λίγο ο Βάγγος άρχισε τ' άστεία με το Στέλιο που την Φλουρού την έπιασε συναχι από το γέλιο και φιλικά τους μούτζωσε κι' είπα ξεκαρδισμένη: —Με κάνατε και γέλασα, αναθεματισμένοι... Κάποια στιγμή η Άνεζώ άπάγγειλε ποιήματα και η Άνεζελ έκάθησε και έπαιζε στο πιανο μά ξαφνικά τον Νικολή τον πιάσανε κοψίματα κι' έτσι ο κόσμος άκουσε μι'α νότα παραπάνω. 'Αλλ' αΐφνης την τετραετή έχασαν Μαργετίνα της Παρασχής την κόρη, που ήταν σωστό άγόρι

και φάξαν και την ηύρανε μέσα εις την κουζίνα ν'α γλύφη με την γλώσσα της μι'α τούρτα πάστα-φλωρα, που έπρόκειτο ν'α προσφερθή εν δεδομένη ώρα... 'Η Σταματέλα την καλεί «κακοαναθρεμμένη» και αϋστηράς στην Παρασχή κάνει παρατηρήσεις, και κείνη τις άνάφερε στο Στάμο ταραγμένη υστις ίκανοποίησι ζητ'α και έξηγήσεις...

'Η Σταματέλα άνένδοτη τ'α επαναλαμβάνει και τον καλεί εκ περισσοϋ, ξυπόλητο κι' αλάτι... 'Ο Στάμος τρέμει άπ' την όργη και την φωνάζει, πλύστρα κι' ώσπου ν'α κράξης πι και φι κι' ο ναϋς σου ν'α τ'ο θάλη τη φόρμα με τον μπακλαβά της φέρνει στο κεφάλι... Λιγοθυμάει η Μαρουσώ, η Παρασχή χτυπιέται κι' η Μαργετίνα κλαίοντας στο πάτωμα κυλιέται.

Ξαφνικά της Σταματέλας ο συμβίος παρεμβαίνει και άρπάζει τον Σταμάτη και μι' άριστερή του φέρνει και μι'α δεύτερη και τρίτη που του άνοιξε τη μύτη

και του λείει στην τετάρτη, που του έπροιζε το μάτι! «—Γιά ν'α μάθης, κύρ Σταμάτη, τί θ'α πη σουρπραΐζ... Πάρ' τη!»

Κι' έσυνεχίσθη η σουρπρίζ με τον Σταμάτη θυμό «κι' μάρτυρας τους ένθιτέ, εις το οικείον τμήμα...»

«Ο ΑΓΓΕΛΗΣ»